

Meia makasi sängyllä ja Vail oli hakenut sen viereen pienen puisen jakkaran, jolla istui. "Sinunkin pitäisi levätä. Aamusta alkaa rankka reissu. Odotas hetki niin teen tilaa sinulle", Meia sanoi ja hivuttautui kohti sängyn toista reunaa. "Enpä oikein tiedä. Ei minua edes väsyttä" "Mitä oikein kainostelet? Pelkäätkö, että saatan sinut kiusaukseen?", Meia naurahti. Vail tunsi kasvojaan alkavan kuumottaa. "Tule nyt vaan. Kyllä tässä on tilaa meille molemmille ilman että siitä tulee kiusallista" "No hyvä on sitten", Vail murahti hiljaa ja kömpi sängylle. Hän yritti ummistaa silmänsä ja nukahtaa, joskin aprikoi oliko se edes viisasta, sillä auringon nousuun oli tuskin enempää kuin muutama tunti. Väsymys kuitenkin vei voiton. "Herää Vail. Meidän pitäisi mennä", Meia ravisteli Vailia olkapäästä. Vail heräsi ja räpytteli silmiään unisena. Päättä ja niskaa kivisti. Olo- ja mielentila olivat kaikkea muuta kuin otolliset seikkailuun lähtemiselle. Verkkaisesti hän vääntäytyi istumaan ja haukotteli. Meian hoputtamana hän nousi jaloilleen. Sitten kaksikko poimi varusteensa huoneen lattialta, kävi kiittämässä vanhaa naista ja poistui tämän talosta. "Arrenin miekka ja haarniska jäivät kirkkoon. Käydään hakemassa ne", Vail sanoi. "Mitä ne ylipäättään tekevät siellä?", Meia ihmetteli. Vail kertoi tapaamisestaan Caera-nimisen enkelin kanssa ja kuinka tämä oli opastanut hänet siunaamaan miekkansa ja Arrenin varusteet. "Katsohan tätä", Vail tokaisi. Hän veti miekkansa tupesta ja jysäytti sen mukulakivikatuun. Kivenmurikka halkesi kevyesti. "Mainiota", Meia virnisti, "Olemmekin menossa semmoiseen liemeen, että taivaallinen apu on enemmän kuin tervetullutta" Kirkon ovi oli edelleen lukitsematta ja suntio nukkui eteisessä. Vail ja Meia kiiruhtivat kirkon keskikäytävän poikki alttaripöydän luokse, jossa miekka ja haarniskan osat lojuivat. "Ota sinä tämä ja kiinnitä miekka vyöllesi", Vail ojensi kilven Meialle ja alkoi mättää pienempiä osia rintapanssarin sisälle toivoen saavansa koko kasan jollain tavalla kulkemaan, ilman että se leviäisi käsiin. "Seuraavaksi varmaan majataloon?", Meia ehdotti. Vail nyökkäsi. Haarniska painoi kuin synti ja hän onnistui melkein tiputtamaan koko komeuden jo matkalla kirkon keskikäytävän halki. Homma ei siitä ulkoilmassa helpommaksi muuttunut, mutta majatalo oli onneksi aika lähellä. Auringonnousun ensimmäiset säteet alkoivat jo hiljalleen valaista kaupunkia. Vail ja Meia astuivat sisään majatalon aulaan. Majatalon isäntä hymyili ystävällisesti. "Huomenta. Mistäs te kaksi tulette tähän aikaan?" "Se onkin aika erikoinen tarina", Vail vastasi ja jatkoi, "Onko Arrenia muuten näkynyt?" "Arren...hmm. Hän on siis se punatukkainen ritari, eikö niin?" "Kyllä" "Tosiaan. Hän taisi lähteä kaupunginjohtajan puheille. Ihmetteli kovasti kun ei löytänyt varusteitaan säilytyshuoneesta. Ja niin totta puhuen ihmettelin minäkin", isäntä vilkaisi merkitsevästi Vailin kantamusta. "Öh juu. Nämä olivat osa sitä tarinaa. Mutta nyt niitä ei hetkeen tarvita, joten voisin tallettaa ne takaisin varastoon" "Selvä pyy", isäntä myhäili ja lähti viemään heitä säilytyshuoneelle vyöllään roikkuvaa avainnippua hypistellen. Hän avasi säilytyshuoneen oven ja Vail ja Meia veivät varusteet sisään. Astuttuaan ulos säilytyshuoneesta Vail pysähtyi. "Tarkemmin ajatellen..", Hän mutisi ja kävi hakemassa Arrenin miekan. "Mitä sinä sillä?", Meia kysyi. "En malta olla näkemättä hänen ilmettään, kun hän kokeilee sitä" Vail ja Meia astelivat ylös kaupungintalon kiviportaat. Ovella seisoi vihreänuttuinen vartija keihäs kädessä. "Teitä onkin jo odotettu", vartija sanoi ja päästi heidät ohitse. Vail ja Meia astuivat tuttuun yksinkertaiseen mutta tyylikkääseen aulaan, jonka lattia oli marmoria ja menivät oikealla olevasta ovesta samaan kokoushuoneeseen, johon kaupunginjohtaja oli kutsunut heidät edellisenäkin päivänä. Ison tammipöydän ääressä istuivat jo kaupunginjohtaja ja kaikki muut. "Missäs te olette seikkailleet?", Arren kysäisi. Päällään hänellä oli tummanpunainen tunika ja jalassa vaalenharmaat pellavahousut. Tämä asustus hänellä oli aina mukana siltä varalta, että hän tahtoisi liikkua ihmisten ilmoilla ilman tukalan tuntuista haarniskaa. "Se on aika erikoinen tarina", Vail vastasi. "Vai niin. Kertooko se tarina

mihin varusteeni yllättäen katosivat?", Arren tiedusteli. Vail nyökkäsi. Hän kohotti kädessään olevaa Arrenin miekkaa. "Itseasiassa haluaisin, että kokeilisit tätä" "Vai niin", Arren sanoi ihmetellen mitä Vaililla oikein oli mielessään. Vail kääntyi kaupunginjohtajan puoleen ja kysyi, "Haittaako jos lattiaan tulee jälki?" "No ei kai se nyt erityisemmin", kaupunginjohtaja sanoi epäröivästi, joskin selvästi arvellen ettei syntyvä jälki voisi olla kovin kummoinen. Arren nousi paikaltaan ja Vail ojensi miekan hänelle. "Tökkää se lattiaan täydellä voimalla" Arren kohotti miekan ja survaisi sen terä edellä kivilattiaan. Hänen yllätyksekseen lattiaan tuli halkeamia ja terä upposi melkein peukalonmitan syvyydelle. Kaikki tuijottivat yllättyneinä. "Mitäs sinä olet tälle tehnyt?", Arren ihmetteli. "Nooh, sanotaanko vaikka että Herra taivaassa tukee tehtäväämme. Kilpesi ja haarniskasi luultavasti ilmentävät samankaltaisia ominaisuuksia, joten olet periaatteessa pysäyttämätön" "Kaikkea sitä näkee, kun vanhaksi elää", Arren totesi ihmeissään. "Kenties tuo vaatisi jo jonkinlaista paikkausta", kaupunginjohtaja huokaisi. "Tosiaan pahoittelut siitä", Vail pahoitteli. "Tarkemmin ajatellen, voisin säilyttääkin sen. Ehkä tästä muodostuu legenda, joka houkuttelee pyhiinvaeltajia ja muita matkalaisia Varneliaan", kaupunginjohtaja naurahti. Sitten hän vakavoitui ja sanoi, "Lähtönne hetken tulisi koittaa kohtapuoliin. Mutta sitä ennen on ehkä hyvä puida viime yön tapahtumia. Olettekin jo saattaneet kuulla huhuja, että yön aikana itse Kuurataikuri tunkeutui kaupunkiin ja varasti Muinaisten kirjoitusten arkistosta pergamenttikäärön. Emme tiedä mikä kyseinen kääre on, mutta siitä ei todennäköisesti seuraa mitään hyvää" "Me näimme hänet. Ja yritimme pysäyttää hänet", Meia sanoi vakavana, joskin hänen ääneensä hiipi aavistus ylpeyttä. "Ja selvisitte hengissä. Melkoinen saavutus", Stefanos ihmetteli. Sitten hän läimäytti Borista toverillisesti olalle ja naurahti, "Kuulitkos tuota? Nuorissa on tulevaisuus. Voimme eläköityä turvallisimmiin mieliin luottaen siihen, että valtakunnan turvallisuus jää hyviin käsiin" Kaupunginjohtaja rykäisi kurkkuaan, "Nyt jos sallitte. Minulla on teille pieni lahja. Seuratkaa perässä" Hän nousi ja lähti johdattamaan joukkiota huoneen laidalla olevaa pientä puuovea kohti. Oven takana oli lyhyt käytävä joka johti hämärään huoneeseen, jonne muutama kapea ikkuna päästi aamuauringon valoa. Takaseinään nojasi rivistö kilpiä, miekkoja, keihäitä ja kirveitä ynnä muita aseita. Kaupunginjohtaja käveli huoneen keskellä olevan puisen pöydän luokse ja muut kokoontuivat hänen ympärilleen. Pöydällä oli kaksi nuolilla täytettyä viintä, kolme ritarityylistä miekkaa joista kaksi oli kahden ja yksi yhden käden miekka sekä yksi sapeli. Kaupunginjohtaja otti yhden käden miekan käteensä ja veti sen ulos tupesta. Kaikki tuijottivat yllättyneinä. Terä oli nimittäin tummansininen. Sen peilimäinen pinta kiilteli auringon säteistä, kuin jokin harvinainen jalokivi. Terän reuna näytti hyvin ohuelta ja terävältä. "Onko tuo... sinistä terästä?", Meia kysyi. "Sitäpä hyvinkin neitiseni. Aitoa ja oikeaa Varnelialaista sinistä terästä", kaupunginjohtaja vastasi ylpeänä ja jatkoi, "Varnelialaiset sepät valmistivat tätä ensimmäisten noitavainojen aikaan. Tarkka valmistusprosessi on hukassa, joskin vanhojen tekstien perusteella tiedämme, että valmistuksessa teräksen sekaan pitää sulattaa murskattuja safiireja ja joukkoon viskata kuolleita kasvinosia. Oikeita menetelmiä käyttäen seoksesta tulee kevyempää kuin tavallinen teräs ja yhtä kovaa kuin timantti. Kestävyytensä ansiosta, siitä valmistetut terät voidaan hioa paljon tavallista terävämmiksi niiden hajoamatta. Löysimme näihin aseisiin käytetyn metallin harkkoina eräästä vanhasta aseätköistä. Olin valmistatunut pahoittelemaan, ettei metallia riittänyt tämän useampaan aseeseen, mutta nyt kun teillä on tuo Luojan kosketuksen saanut säilä niin tästähän pitäisi riittää kaikille tarvitseville" Amana nappasi uteliaana viinestä yhden nuolen ja tarkasteli sitä. Nuolen terävä sininen kärki kiilteli kauniisti. Marach veti kapeateräisen sapelin ulos tupestaan ja tarkasteli arvioivasti kaartuvaa sinistä terää. "Arvelimme, että haluat mieluiten pitäytyä maanmiestesesi suosimassa miekkatyypissä", kaupunginjohtaja sanoi hänelle. Marach

nyökkäsi ja sanoi sitten: "Tämähän on laatutyötä. Kuka teillä täällä osaa takoa näin aidon veroisia Itäisten maiden miekkoja?" "Aseseppien killan päämestarin tietotaito ulottuu myös Euraniaalaisten aseiden ulkopuolelle", kaupunginjohtaja selitti. "Tuo yhdenkäden miekkahan jää nyt ylimääräiseksi, sillä minunkin miekassani on Arrenin oman tavoin siunattuja ominaisuuksia", Vail huomautti. "Elar tai Dorren voi ottaa sen sitten", kaupunginjohtaja sanoi. "Keitä he ovat?", Vail kysyi. "Eräitä parhaimmista sotilaistani. Päätin, että he saavat lähteä mukaanne" Retkikunnan tavoite lähteä aamun koittaessa oli viivästynyt hieman ja aurinko oli lipunut taivaalla jo 45:n asteen kulmaan horisontista. Koska Harmaalehdon reunalle oli matkaa Varneliasta vain muutama kilometri ja itse metsä oli tiheä ja maastoltaan epätasainen, kulki retkue jalan ottaen mukaansa vain yhden hevosen muonavaroja ja enimpää varusteita kuljettamaan. Tummanharmaan hevosen nimi oli Hämäränhätä. Se oli Elarin hevonen ja koulutettu varta vasten pärjäämään hankalassa ja epätasaisessa maastossa. Itse omistaja oli tummahiuksinen noin kolmekymppinen, keskipituinen ja suhteellisen kevytrakenteinen soturi pukeutuneena Varnelian tunnusomaiseen vihreään tunikaan ja nahkahaarniskaan. Hänen vyöllään roikkui ylimääräiseksi jäänyt sinisestä teräksestä taottu miekka. Aseenaan hänellä oli myös linko. Se koostui nahkasuikaleista punotusta narusta ja sen keskellä olevasta levennetystä huppumaisesta kohdasta johon ammuksiksi valittu kivi asetettiin. Yksinkertainen, mutta oikeissa käsissä tappava ase. Kuten Elarin käsissä, joka oli harjoitellut sen käyttöä miltei kaksi vuosikymmentä. Toisin kuin Elar, Dorren oli suuri miehenköriläs. Huomattavasti pitempi kuin yksikään muista retkueessa ja lihaksikas kuin vetojuhtana toiminut härkä. Varusteinaan hänellä oli leveä Varnelian hopeavarpusella koristettu kilpi ja suuri teräksinen nuija, jonka pallonmuotoinen pää oli täynnänsä piikkejä. Kummallakin oli päässään teräksinen, pään kaulaan asti peittävä kypärä, joka jätti kasvot otsasta alaspäin paljaiksi. Kymmenen hengen ryhmä hyvästeli kaupunginjohtajan Varnelian porteilla ja lähti matkaan. Tie Varneliasta itään päin oli hyväkuntoinen ja vei sopivasti lähelle Harmaalehdon reunaa. Matkalaiset kulkivat vaitonaisina auringon paistaessa yläviistosta vasten heidän kasvojaan. Marach irrotti kaulastaan mustan huivin, jollaisilla Itäisten maiden asukkaat suojasivat kasvonsa hiekkamyrskyissä ja kietoi sen päähänsä turbaaniksi suojaamaan mahdolliselta auringonpistokselta. Vail kiihdytti askeleitaan siirtyen Meian vierelle. "Et olekaan kertonut juuri mitään vanhemmistasi. Mietin tässä vaan, että heistähän olisi varmasti ollut suuri apu tässä tehtävässä" "He kuolivat molemmat kun olin lapsi. Vartuin ottolapsena naapuritalon perheessä, jolla oli hyvät välit vanhempiini" "Ai. Otan osaa. Ja anteeksi jos revin auki vanhoja haavoja" "Ei se mitään" "Onko soveliasta kysyä, miten se tapahtui?" "He sairastuivat äkisti kumpikin rajuun tautiin. Tosin itse kyllä epäilen, että joku myrkytti heidät. Vanhempani näet onnistuivat hankkimaan vaarallisia vihollisia. Monen loihtijan oli vaikea hyväksyä, että he arvostivat enemmän tavallisia ihmisiä ja välittivät näistä enemmän kuin heistä" "Kuten Kuurataikuri?" "Muunmuassa" Retkue saapui tietä pitkin metsän laidalle. Harmaalehdon reuna oli yllättävän tasainen ja suoraviivainen. Melkein kuin tammet ja lehmukset ynnä muut lehtipuut olisivat asettuneet sotilaalliseen muodostelmaan. "Siinä se nyt komeilee. Harmaalehto", Elar julisti. Hän nykäisi kevyesti Hämäränhännän suitsista ohjaten sen kääntymään pois tieltä metsänreunaa kohti. Sekalainen joukko tallusti tasaisen niityn halki, jolla kasvoi heinää, pitkää ruohoa ja kissankelloja. Heidän jälkeensä jäi kumoontallottujen kasvien muodostama polku. Pian niitty jäi taakse ja heidät ympäröi metsän varjoisuus. Auringon valo näkyi vain vihertävänä kajastuksena tiheiden latvustojen muodostaman katon läpi. Multainen maa oli maatuviin lehtien peitossa ja niiden tuoksu täytti ilman. Puiden rungot olivat paksuja ja muhkuraisia ja niiden juuret työntyivät paikoin ylös maasta kuin merikäärmeen selkä vedestä. Yksi jos toinenkin sankareista meinasi

kompastua, astuessaan huomaamattaan jalkansa maan ja siitä ylös kaartuvan juuren muodostamaan silmukkaan. Myös Hämäränhantä kompasteli aina silloin tällöin juuriin. Yllättäen ilmaa leikkasi rysähdys ja kovaääninen ryöpsähdys kirosanoja. Boris oli kompastunut ja kaatunut kumoon eikä meinannut päästä ylös jyrkevässä haarniskassaan. "Ai saakeli kun meni ilmat pihalle! Älkää nyt hyvät ihmiset toljottako siinä vaan auttakaa minut ylös!" Arren ja Dorren tarttuivat Borista kainaloista ja auttoivat hänet pystyyn. "Oletteko muuten miettineet mihin päin meidän kannattaa suunnata. Meinaan vaan, että tämä metsähän on niin pirun iso, että olemme täällä vielä ensi vuonna jos meinaamme haravoida joka sopukan", Amana huomautti. "Sitä varten teillä on minut", Meia totesi. Hän kaivoi taskustaan pienen kompassin. "Olen tehnyt pientä taustatutkimusta. Jos jatkamme kaakkoon, tulemme erälle muinaisille raunioille. Näillä raunioilla on ilmeisesti jonkinlaisia maagisia ominaisuuksia, joten todennäköisesti löydämme etsimämme siitä suunnasta. Lisäksi voin yrittää aistia onko lähistöllä muita ihmisiä" Sen sanottuaan hän pysähtyi hetkeksi, sulki silmänsä ja lausui: "Prospicios humani" Muut olivat kääntyneet katsomaan häntä odottavasti. Hetken päästä hän avasi silmänsä sanoi: "Olemme ainoat ihmiset tästä noin kahden kilometrin säteellä, johon asti havaintokykyni ulottuu" Matka jatkui kaakkoa kohti ja maasto pysyi suhteellisen tasaisena satunnaisia mäkiä lukuunottamatta. Nämä olivat työläitä, joskaan eivät suinkaan ylitsepääsemättömiä Hämäränhännälle. Yhdessä melko jyrkässä nousussa sen kaviot meinasivat lipsua ja se meinasia valua alaspäin, mutta onnistui kuitenkin kiipeämään mäen päälle ja pysymään tolpillaan nousua seuraavassa alamäessä. Kymmenen kilometriä, muutama mäki ja pari havaitsemisloitsua myöhemmin suurin osa porukasta oli valmis pitämään taukoa. Haarniskoissaan tallustavat ritarit kaikkein innokkaimmin. Toisin kuin muu ryhmä, joka tallusteli yksitoikkoisesti askeltaen eteenpäin, Amana oli innoissaan metsässä olemisesta ja saattoi yllättäen kaikota muiden edelle hyppelehtien kuin pieni tyttönen kukkakedolla. Boris tökkäsi merkitsevästi Stefanosta olkapäähän ja sanoi: "Nähtävästi myös amatsoneilla on pehmeät puolensa" "Nähtävästi" Stefanos naurahti. Retkue piti lyhyen tauon, jonka aikana kukin istahti hetkeksi maahan, hörppäsi vesileilistään vettä ja söi pienen palan leipää tai kuivattua lihaa. "Saamari tässä metallitynnyrissä on hankala liikkua", Boris mutisi kammetessaan itseään takaisin jaloilleen. "Tarvitsetko taas apua?", Arren naurahti. "Enköhän minä tällä kertaa pärjää"; Boris murahti. Tauon jälkeen seikkailijat lähtivät uutta voimaa saaneina tallustamaan eteenpäin. Vähän matkaa kuljettuaan he huomasivat, että puissa oli jotain outoa ja poikkeavaa. Oli kuin ne olisi kääritty vaaleaan harsomaiseen huntuun. Vierekkäin olevien puiden hunnut sulautuivat toisiinsa muodostaen puiden välille vaalean läpikuultavan seinämän. Myös toistensa lomaan tunkevien latvustojen muodostama katos oli vaalean harson peitossa. "Mitäs tämä on?", Meia ihmetteli ja vilkaisi lähempää. Hän värähti inhosta ja älähti: "Yh Hämähäkkejä! Vihaan hämähäkkejä!" Valkea harso oli tiheäksi punottua seittiä ja sen seassa vipelsi tai nökötti paikallaan jopa tuhansittain pieniä mustia kahdeksanjalkaisia otuksia. "Kuvottavaa! Mielelläni polttaisin nuo kaikki!", Meia paasasi. "Jokaisella elävällä olenolla on oma paikkansa luomakunnan monimutkaisessa mosaikissa", Vail valisti. "Tiedän kyllä. Pidän silti kiinni oikeudestani vihata niitä", Meia tuhahti. Vaellettuaan jonkin matkaa muumioidun näköisten puiden lomassa, matkalaiset saapuivat tiheään pajukon ääreen. Kapeat ja siro-oksaiset puut kasvoivat miltei läpituunkemattoman lähekkäin ja koko komeutta peitti hämähäkkien luoma tiheä seittiseinämä. Meian kasvot valahtivat kalpeiksi ja vääntyivät inhon irvistyksen. "En ole todellakaan menossa ensimmäisenä" "Minä kun luulin, että noidat pitävät hämähäkeistä", Teor naurahti. Muut hieman yllättyivät. Se oli ensimmäinen kerta kun he todistivat Teorin vitsailevan tai ylipäättään hymyilevän. Tässä hymyssäkin oli tosin häivähdys katkeraa kylmyyttä ja sen synnyttämää

pilkallisuutta. "Meitä on monenlaisia", Meia mutisi ja ujutti itsensä ryhmän keskelle niin hyvin kuin suinkin pystyi. Dorren asettui ryhmän kärkeen ja jyräsi suurella nuijallaan ja kilvellään väylää tiheän oksiston ja seittimuurin lävitse. "Onko kenellekkään tullut mieleen, että nämä saattaisivat olla myrkyllisiä?", Marach huomautti. "Eivät ne ole", Amana tiesi, "Nämä ovat legioonatulokkeja. Niistä ei ole vaaraa sinulle, sillä et ole pikkulintu tai mikään sitä piskuisempi otus" Joukkio eteni epätasaisessa jononkaltaisessa muodostelmassa Dorrenin auraamaa käytävää pitkin. Päästyään pajukon lävitse, matkalaiset puistelivat itsensä puhtaiksi itseensä tarttuneista seitinriekaleista ja hämähäkeistä. "Tunnen niiden ryömivän päässäni!", Meia valitti inhonsekaisella äänellä, puistellessaan päätään ja raapiessaan hiuksiaan. "No voi herranjestas!", Vail tuijotti yllättyneenä yläviistoon, jonne muidenkin katseet olivat lukittuneet. Meia vilkaisi ylös ja hänen kasvoilleen levisi kaikkein inhonsekaisin ilme tähänasti. He olivat saapuneet suurten tammien rajaamalle aukealle ja näiden valtavien puuvanhusten välissä risteili massiivinen verkkorakennelma, jossa roikkui kymmenittäin seittiin paketoitujen pikkueläinten raatoja. Pienten mustien pisteiden joukot vaelsivat edestakaisin, puunrungoilla, maassa ja valtaisassa seittikatoksessa. Eräs maata pitkin kipittävä tiheä parvi hämähäkkejä kuljetti mukanaan paketoitua pikkulintua. Pian ne jo hilasivat sitä ylös pitkin puunrunkoa. Vaitonaisina toverukset kulkivat karmivan aukean poikki. "Tämä on niiden reviirin keskus. Niiden päämaja ja ruokavarasto", Amana kertoi hiljaa. "Ja kuinkahan iso se niiden reviiri mahtaisi olla?", Meia uteli, selvästi innokkaana tietämään milloin pääsisi näkemästä näitä kahdeksanjalkaisia inhotuksia. "Suurimmat parvet voivat vallata jopa kahden neliökilometrin suuruisen alueen" Meia päästi tuskastuneen huokaisun. Aukean jälkeen ympäristö jatkui samanlaisena, kun heidän alunperin tullessaan legioonatulokkien reviirille. "Mikäs tämä on?", Vail ihmetteli puunoksassa roikkuvaa isoa seittimyytyä. Tarkemmin katsottuaan hän huomasi, että seittimyytyn keskeltä pilkotti variksen siipi. Se ei ollut ainut erikoinen löytö. Vähän matkan päässä puiden juurilla alkoi näkyä lojumassa entistä suurempia seittimyytyjä. Erästä isosta mytystä pilkotti kauriin sorkka. Nyt Meia ei ollut enää ainoa, jonka kasvot vääristyivät inhosta. "Vai eivät ole vaarallisia kuin pikkulintuja piskuisemmille", Marach murahti. "En ymmärrä. Ei tämä ole normaalia", Amana sopersi epäuskoisen ja hermostuneen oloisella äänellä. "Tässähän saa jo raavas mies kylmiä väreitä", Dorren mutisi. "Onpa oudon näköisiä sieniä. Ja minä kun luulin tuntevani sienet", Amana totesi yllättäen. Kaikki katsoivat jalkoihinsa. Maassa kasvoi pieniä sieniä, joilla oli musta varsi ja valkoinen lakki jota täplittivät pienet läpikuultavat tummanpunaiset paukammat. Paukammat muistuttivat erehdyttävästi veripisaroita. Jokin sienissä vaivasi Meiaa. Sitten hän tajusi sen. Sienet kasvoivat lähes täydellisissä ympyrämuodostelmissa. "Älkää vain astuko kehien sis..!" Varoitus tuli liian myöhään. Teor oli ehtinyt astua jalkansa erään sienten muodostaman renkaan sisäpuolelle. Samassa kaikki sienet suihkauttivat ilmoille pilven vihreää kaasua. "Mitä perk..?!", Teor aloitti, mutta tuupertui maahan kesken lauseen. "Noidankehiä! Loihtijoiden ansa! Älkää hengittäkö kaas...!", Meia lyyhistyi maahan ja menetti tajuntansa. Yksi toisensa jälkeen soturit taintuivat myrkyllisestä kaasusta. Hämärtyvässä näkökentässään, maassa makaava Vail näki, kuinka seittientäyttämässä oksistossa käynnistyi täysi kuhina. Hämähäkit aistivat hetkensä koittaneen. Jatkuu